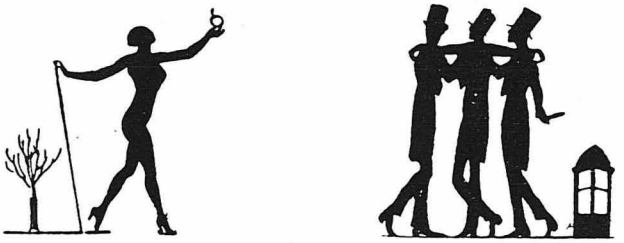

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι στοὺς διεθνεῖς χαρτοπαικτικοὺς κύκλους ἡ λέξις ἕλλην χρησιμοποιεῖται συχνότατα ὡς συνώνυμος μὲ τὸ χαρτοκλέπτης.

Τὴν ἐξήγησι αὐτῆς τῆς συνωνυμίας ὁ Ντυμπινιὰκ τὴν ἀνάγει σ' ἕνα πολὺ παληὸ ἐπεισόδιο στὴ Γαλλία. Κατὰ τὴ βασιλεία τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἕνας ἕλλην ὀνομαζόμενος Ἀλέξιος Ἄπουλος παρουσιάσθη στὴν αὐλὴ ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς. Ὁ Ἄπουλος, ἄνθρωπος πνευματώδης ἐκέρδισε γρήγορα μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι μέσα στὴν παρισινὴ ἀριστοκρατία. Κατεῖχε ἕνα τουρκουάζ γιὰ τὸ ὁποῖο ἔλεγαν παράξενα πράγματα. Ἰσχυρίζοντο, ὅτι αὐτὴ ἡ πέτρα εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ τοὺς πυρετοὺς καὶ ἐξανάνειωνε ἐκεῖνον ποὺ τὴν εἶχε ἀπάνω του.

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσῃ αὐτὸ τὸ τουρκουάζ καὶ ἔστειλε ἕνα ἀπὸ τοὺς εὐνοουμένους τὸν Σαίντ — Ἀνιὰν νὰ τὸ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κάτοχό του.

— Πέστε μου πόσο τὸ ἐκτιμᾶτε, εἶπε ὁ Ἀνιὰν στὸν Ἄπουλο καὶ τὸ ἀγοράζω χωρὶς παζάρια.

— Ἀδύνατο, ἀπήντησε ὁ ἕλλην. Ὡρκίσθηκα σ' ἐκεῖνον ποὺ μοῦ τὸ χάρισε νὰ μὴν τὸ δώσω ποτέ, ἐκτὸς ἂν τὸ παίξω σὲ παιγνίδι. Θέλετε νὰ πάρετε τὸ τουρκουάζ μου ; Πρέπει νὰ μοῦ τὸ κερδίσετε στὰ χαρτιά.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Σαίν—Ἀνιάν. Ὁρίσατε τὸ ποσὸν ἀπέναντι τοῦ ὁποίου τὸ παίζετε.

— Πρώτη τιμὴ ἑκατὸ σκοῦδα, εἶπε ὁ Ἄπουλος.

Καὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν. Ὁ Σαίν — Ἀνιὰν ἐμπῆκε πολὺ μέσα κι' ἔχασε περισσότερο ἀπὸ πέντε χιλιάδες σκοῦδα. Ἄλλοι αὐλικοὶ ὄντι ἀτέστησαν τὸν Σαίντ — Ἀνιὰν καὶ ὁ Ἄπουλος τοὺς ἐμάδισε ὅλους τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τότε ὁ βασιλεὺς ποὺ τὸν εἶχε ἐξερεθίσει ἡ ἀνεξήγητη τύχη τοῦ ἕλληνος, ἠθέλησε νὰ προσπαθήσῃ κι' αὐτὸς νὰ τοῦ πάρῃ στὰ χαρτιὰ τὸ τουρκουάζ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ χάσῃ κι' αὐτὸς πελώρια ποσά.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ὅμως ἕνας παρισινὸς εὐγενὴς ἀπάνω στὸ παιχνίδι ἀνακάλυψε ὅτι ὁ Ἄπουλος ἦτο ἕνας φοβερὸς χαρτοκλέπτης.

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος στὸν ὁποῖο ἀνέφεραν ἀμέσως τὸ πρᾶγμα μὲ ἀποδείξεις, διέταξε νὰ συλλάβουν ἀμέσως τὸν τυχοδιώκτη ποὺ εἶχε τὴν ἀπρονοησία καὶ τὴν ἀσέβεια νὰ κλέψῃ κι' αὐτὸ τὸν ἴδιο καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὰ χέρια. Ἀνεθεώρησε ὅμως τὴν πρώτη του ἀπόφασι καὶ μετέβαλε τὴν ποινὴ σὲ ἰσόβια εἰρκτή. Ὁ Ἄπουλος ἐπέθανε μέσα στὴ Βαστίλλη.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ι. ΜΕΡΥ

μαγικὸ βιβλίο, μὲ ὁδηγίας «πὼς νὰ ξερριζώνεται ὁ Μανδραγόρας».

Τὸ ξερρίζωμά του ἔπρεπε νὰ γίνεται πάντοτε τὴν νύχτα. Προηγουμένως ἔπρεπε νὰ χαράξουν γύρω ἀπὸ τὸ φυτό, τρεῖς κύκλους μὲ σπαθὶ ποὺ νὰ ἔχει σκοτώσῃ ἄνθρωπο. Νὰ προσέξουν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σκάψουν νὰ μὴν εἶνε ὁ Μανδραγόρας πρὸς τὸ μέρος ποὺ θὰ φυσάῃ ὁ ἀέρας καὶ πηγαίνει ἡ μυρωδιὰ ἀπάνω τους. Ἐὰν δὲ εἶνε δυνατὸν νὰ βροῦν τὸν ἀέρα ἔτσι ὥστε ὅταν θ' ἀρχίσουν νὰ τὸν σκάψουν νὰ εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς δυσμάς.

Ἀφοῦ περισκάψουν ὅλο τὸ κορμί του, πρέπει ν' ἀφίσουν τὸ τέλος τῆς ρίζας του ἄσκαφτο στὴ γῆ καὶ νὰ δέσουνε ἀπὸ αὐτὴ ἕνα μεγάλο σκύλο ἢ δυὸ σκύλους μαύρους. Μόλις τοὺς δέσουν νὰ τοὺς ἀρχίσουν στὶς καμουτσικιές. Ἐκεῖνοι θὰ τρεξουν γιὰ νὰ φύγουν καὶ ἔτσι θὰ ξερριζώσουν τὸ φυτὸ καὶ ἔτσι ὁ θάνατος καὶ τὸ κακὸ θὰ ἔπεφτε ἐπάνω εἰς τοὺς σκύλους καὶ θὰ ἐσώζοντο οἱ ἄνθρωποι ποὺ κάμαν τὴν ἀρχή.

Ἐπίσης ὑπῆρχε μιὰ πρόληψις ἡ ὁποία σώζεται καὶ σήμερα ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα, ὅτι ὁ Μανδραγόρας ὅταν ξερριζώνεται, βγάζει ἄνθρωπινες φωνὲς καὶ βογγητὰ ἀνθρώπου.

Φαίνεται πὼς καθὼς τὸν ξερριζώνουν, καὶ καθὼς εἶνε βαθειὰ ἡ ρίζα του, τρίζει καὶ σπάζουν τὰ παράριζά του, ἀφίνοντας ἦχους ποὺ μοιάζουνε μὲ στεναγμούς.

Λένε ἀκόμα πὼς πολλὲς φορὲς ἡ ρίζα τοῦ Μανδραγόρα ἔχει σχῆμα ἀγκαλιασμένου ζευγαριοῦ ἐρωτευμένων. Κατὰ πόσον εἶνε ἀληθινὸ αὐτὸ δὲν ξέρουμε...

Σταμ. Σταμ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΟΥ Α. ΣΧΟΛΛ

Ὁ διάσημος γάλλος εὐθυμογράφος Αὐρηλιανὸς Σχόλλ, γεννήθηκε στὸ Μπορντὼ τὴν 15 Ἰουλίου—ποὺ εἶνε καὶ ἡ...ἐθνικὴ γιορτὴ τῶν γάλλων—τοῦ 1833.

Πρωτόγραψε, σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν ὅταν ἦταν ἀκόμη μαθητής. Ἕνα χρόνο δὲ ἀργότερα, πρωτοδημοσίευσε, σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίδα, ἕνα μυθιστόρημα μὲ τὸν τίτλο : «Ὁ κόμης δὲ Μπλαγγῆ ἢ ἡ Ἱστορία ἑνὸς ἐγκλήματος.»

—... Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἦταν ἕνα πραγματικό... φιλολογικὸ ἔγκλημα ! συνήθιζε νὰ ἐπιλέγῃ ὁ ἴδιος ὅταν διηγεῖτο, σὲ κανένα φίλο του, τὶς ἀπαρχές του στὴ φιλολογία.

***

Ὁ Σχόλλ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔξυπνους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Οἱ φιλολογικοὶ «σαρκασμοί» του ἔχουν μείνει ἱστορικοὶ γιὰ τὴ δριμύτητα καὶ τὴν καυστικότητά τους. Ἀλλοίμονο στὸν λόγιο ποὺ ἔπεφτε στὴν δυσμένεια τοῦ διασήμου χιουμοριστή... Μ' ἕνα καλαμποῦρι, μὲ δυὸ ἔξυπνα λογάκια τοῦ Σχόλλ, συνετρίβετο ἀσφαλέστερα κι' ἀπὸ τὴν μακροσκελέστερη κριτικὴ ἑνὸς αὐστηροῦ κριτικοῦ.

Αὐτό, οἱ λογοτέχναι τῆς ἐποχῆς του τὸ ἤξεραν καλά, καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν θίξῃ. Ὁ μόνος ποὺ τοῦ ἐπετέθη κάποτε σ' ἕνα ἄρθρο του, ἦταν ὁ Ζολά. Γράφοντας γιὰ τὸν Σχόλλ κατέληγεν ἔτσι : «Δὲν γνωρίζω μέσα στὴν κοινωνία τῶν γραμμάτων ἄνθρωπο πιὸ κοινό, πνεῦμα πιὸ χυδαῖο, ἀπὸ τὸν δῆθεν ἔξυπνο ἀνεκδοτολόγον αὐτόν.» Ὁ Σχόλλ, σὰν ἐδιάβασε τὸ ἄρθρο τοῦ Ζολὰ δὲν εἶπε τίποτα. Καραδοκοῦσε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Κι' ὅταν ὁ ἐχθρός του ἐξέδωκε τὴν «Ταβέρνα», ὁ Σχόλλ, ἀντὶ ἄλλης κριτικῆς γιὰ τὸ βιβλίο του, ἠρκέσθη νὰ γράψῃ :

— «Ὁ κ. Ζολὰ δὲν εἶνε, ἀσφαλῶς, ὁ πρῶτος τυχών. Ἔχει τὸ θάρρος νὰ λ ε ρ ώ ν ῃ γράφοντας τὸ λευκὸ χαρτί, ἐνῷ συνήθως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸ τυπωμένο !...»

***

Σὲ κάποιο δεῖπνο, ὁ Σχόλλ εἶχε τοποθετηθεῖ δίπλα σὲ κάποιον νέο ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγου καιροῦ κληρονομήσει μεριὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ ἕναν θεῖο του. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ Σχόλλ καθόταν σὲ κάρβουνα ἀναμμένα : ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πλουσίου γείτονός του ἔβγαινε μιὰ ἀπαισία καὶ ἐνοχλητικοτάτη ἀποφορά :

Ὁ Σχόλλ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ μέχρι τέλους. Ἐγύρισε σὲ κάποιον φίλο του καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ δείχνοντάς του τὸ νεαρὸ κληρονόμο :

Ἤξερα πὼς κληρονόμησε τὸν θειό του, μὰ δὲν φανταζομουν Θεέ μου, πὼς... καταβρόχθισε καὶ τὸ πτῶμα του !...

***

Εἶχε διαθοθεῖ, κάποτε, στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, ὅτι ὁ Δουμᾶς δὲν ἔγραφε μόνος του τὰ ἔργα του ἀλλ' ὅτι τοῦ τὰ ἔγραφε ὁ Μακέ.

Μιὰ μέρα ὁ Δουμᾶς ἐκάλεσε τὸν Σχόλλ σπίτι του, γιὰ νὰ φᾶνε μαζί. Κατὰ τὸ μέσον τοῦ γεύματος ὁ Δουμᾶς προσέφερε στὸν μουσαφίρη του μαγιονέζα, τὴν ὁποίαν, καθὼς τοῦ εἶπε, τὴν εἶχε παρασκευάσει μόνος του :

— Πῶς τὴν βρίσκεις ; τὸν ἐρώτησε. Σ' ἀρέσει ;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἀπήντησεν ὁ Σχόλλ ἀφοῦ τὴν ἐδοκίμασε. Εἶνε θαυμασία...Δὲν ἤξερα πὼς ὁ Μακὲ εἶνε καί...μάγειρας !

***

Δημοσιογράφος τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ὁ Σχόλλ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὰς νέας μεθόδους τῆς δημοσιογραφίας ἡ ὁποῖες μόλις εἶχαν ἀρχίσει νὰ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν στὴ Γαλλία. Δὲν ἐδίσταζε δὲ νὰ κατακρίνει καὶ δημοσίᾳ τὴν «ἀδιακρισία», ὡς ἔλεγε, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ νεαροί του συνάδελφοι συνέλεγαν καὶ ἐδημοσίευαν τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας.

Μιὰ μέρα κάποιος παρεπονεῖτο στὸν Σχόλλ, γιὰ τὴν φτώχεια τῆς Γαλλικῆς γλώσσας.

— Ἀναγκαζόμεθα νὰ μεταχειριζόμεθα ἕνα σωρὸ ξένες λέξεις, ἔλεγε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ λέξη ἀντίστοιχο πρὸς τὴν ἀγγλικὴ λέξη «ρεπόρτερ» ;

— Πῶς ! ἀπήντησε χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Σχόλλ. Ὑπάρχει ἡ λέξις «χαφιές» !...

***

Ὁ Σχόλλ συνήντησε κάποτε σ' ἕνα κέντρο τὸν συγγραφέα Κονζέν, τὸν ὁποῖον εἶχε πειράξει σὲ κάποια κριτική του. Ὁ Κονζέν, μόλις τὸν εἶδε ἐστάθηκε καὶ ρίχνοντάς του μιὰ ὀργισμένη ματιὰ ἐφώναξε δυνατά, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι οἱ θαμῶνες :

— Πρέπει νὰ ξέρετε κύριε, πὼς δὲν μ' ἀρέσουν διόλου ἡ ἐξυπνάδες !

— Μὰ τὸ ξέρω αὐτό, μαίτρ, ἀπήντησε ὁ Σχόλλ χαμογελώντας... Τὸ παρετήρησα μάλιστα καί... στὰ ἔργα σας !..